

var det evig kjærlighet, «Min Sønn den elskede», slik hadde det alltid vært. Det er denne relasjonen som i et evighetssekund settes til side, og vi forstår smerten og dybden i Getsemanebønnen, «la denne kalk gå meg forbi». Og skriket på korset var reelt, den Gud som Sønnen kjente, den kjærlige Far, var borte. Slik er det med sann kjærlighet, når det er en pris å betale, et offer, så er kjærligheten villig. «Ikke som jeg vil, men som du vil». Hvem kjenner mest på smerten? Den som ofrer det kjæreste, eller den som ofres, og mister det kjæreste. «Han som ikke sparte sin egen Sønn» (Rom 8,31) Jeg tenker at det var ikke bare på Golgata at det var mørke, det var et mørke i himmelen. Englene hadde hengt harpene fra seg, serafene hadde sluttet å synge, ingen torde, eller orket, en gang å se Faderens blikk.

Den moderne utgaven av dette er at korset er visualiseringen av Guds kjærlighet til alle utstøtte og forlatte. Sant nok, under korset er det håp for det mest belastede og fornedrede menneske. Men denne vinklingen makter likevel ikke å svare på om hvorfor det var nødvendig. Hvorfor er dette Guds kjærlighetserklæring til sin skapning, at han ofrer sin Sønn? Kunne ikke Gud bare tilgi, uten korset? Er det våre hjerter som trenger å smelte, fra uforsonlighet til hengivenhet, eller trengs det en forandring i himmelen hos Gud? Men det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, sier Paulus i 2. Kor 5. Det sier noe om at det var Gud som var både subjekt og objekt i forsoningen. Primærhensikten er ikke virkningen i våre hjerter, men en endring i situasjonen overfor Gud.

Før vi kommer tilbake til det skal vi se kort på en annen vinkling, og den kan også begrunnes i Skriften

4. «...da han viste seg som seierherre over dem på korset»

Her er det snakk om «maktene og åndskreftene» (Koloss 2,15). Jesus sier også i evangeliene at han er kommet for binde «den streke» og ta det som er i hans hus. Og med tanke på sin død sier Jesus at han så Satan fare ned fra himmelen som et lyn (altså detronisert). Og det å bli en kristen kan beskrives slik at det er å gå fra «mørke til lys, fra Satans makt til Gud». Bibelen forteller oss at Satan, Løgnens far, binder mennesket, på mange slags vis, frykt, løgn, fristelser, bedrag. Han kalles for denne verdens gud. Men han spiller så til de grader bare annenfiolin. Han kan binde menneskene, men ikke med kjærlighetens bånd. Han er kun kommet for å «stjele, myrde og ødelegge», det som egentlig er Guds (den eneste som kan skape det gode). Djevelens mørke er ingen fare for synden (selv om synderen kan ha det ille), det er det lyset som er. Gud er lys. Nå aner vi problemet. Og Satan har hatt den merkelige rolle, selv om han er mye verre selv, at han har anklaget menneskene overfor Gud. Han har appellert til Guds hellighet og rettferd. At Gud ikke griper inn, er en «seier» for Djevelen, da kan han fortsette sitt spill. Å måtte dømme mennesket er kan hende ingen seire for Djevelen, men det er vel et nederlag for Gud?

Denne anklageposisjonen har Djevelen mistet, trumfkortene, anklagebrevet, er tatt fra ham, av den korsfestede. Den gamle sterke slavedriveren mister retten på sine gamle slaver. Menneskene kan bli Guds allierte, komme over på Den sterkestes side, komme inn i Guds blendende lys, og leve, og Djevelen skjelver.